

mijmering

(t)huis

Waar voorheen halve gordijntjes voor het raam hingen of dichte, naar beneden vallende tulen met loodrandjes, hangen nu lamellen, luxe jaloezieën of gewoon niks. De huizen zelf zijn onveranderd. Kan ook haast niet anders, de wijk met karakteristieke vooroorlogse woningen waarin ik opgroeide heeft het predicaat Beschermd Stadsgezicht gekregen en daar mag je niets - wil je trouwens ook niet - aan veranderen. Ook ons huis is gerestaureerd, wat onder meer betekent dat alle glas-in-loodramen die er in de moderniseringsgolf van de jaren zeventig zijn uitgesloopt met financiële steun van de gemeente weer zijn teruggeplaatst.

‘Ons huis’ is het nog altijd. De buurt zo bekend en eigen, de aanblik zo vertrouwd. Mijn kamer boven de voordeur - waar eens iemand een rot ei naar binnen heeft gegooid - het karakteristieke balkon onder de oude boom, de koperen knop van de voordeur, door ‘ons Lenie’ jarenlang gepoetst en gewreven... Het pleintje waar we buiten speelden is er nog, net als de verstopplekjes en het garageplein waar we niet mochten voetballen van oude, humeurige dames en heren die nooit jong leken te zijn geweest. Alleen de bushalte is verdwenen. Die was er de oorzaak van dat mijn ouders wilden verhuizen. Elk kwartier stopte er een ronkende, stinkende bus – als we buiten zaten zwegen we noodgedwongen - door de grote ramen met erkers werd schaamteloos naar binnen gegluurd. Ondanks alle verzoeken tot opheffing van de ongelukkige stopplaats gaf de gemeente geen krimp. Precies een week nadat we zijn verhuisd werd de buspaal weggehaald. Alsof ze het erom deden.

Mijn opa heeft ze gebouwd, de vijf huizen, vier op een rij, één dwars erop, huizen om je in thuis te voelen. Mijn moeder heeft spijt dat ze er niet meer woont, ze voelt haar vertrek uit het huis waar ze is geboren en getogen als verraad aan haar vader. Een huis is zoveel meer dan vier muren. Met een goed huis vergroei je in de loop van de tijd. Ik woon lang niet slecht, maar zo verbonden met een huis als met het huis van mijn opa zal ook ik niet snel meer raken.

Marjolijn Sengers, 13 augustus 2017